

Arrest

nr. 190 398 van 3 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 januari 2010 (administratief dossier, stuk 7, 'Inschrijving van de asielaanvrager') en heeft zich vluchteling verklaard op 21 april 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 april 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker op 11 mei 2017 werd gehoord.

1.3. Op 17 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B.(...) Y.(...) , beweert geboren te zijn in Casablanca, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en soennitische moslim te zijn. Uw ouders, broer en 2 zussen wonen actueel allen nog in Marokko. Uw derde zus woont in Oman met haar man. Uw moeder lijdt aan de ziekte van Alzheimer en heeft medische behandeling nodig.

U bent tot uw 18 jaar naar school geweest en zat toen u die leeftijd bereikte in het tweede jaar elektriciteit. Vervolgens bent u gaan werken als elektricien en onderhield u een zwembad voor een rijke familie. U besloot de armoede, onderdrukking en onrechtvaardigheid in Marokko te ontvluchten en reisde eind 2008 of in 2009 illegaal naar Italië. 3 jaar later reisde u door naar België, omdat u van een vriend had gehoord dat België een goed land was, dat de hoofdstad van Europa er was en dat u door een recente wetswijziging makkelijk aan een verblijfsvergunning kon geraken. U vond echter niemand die u kon helpen met deze procedure en bleef in de illegaliteit leven.

Als gevolg van controles door de Belgische autoriteiten ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten op 11 april 2014 en nogmaals op 22 november 2015. Samen met dat laatste bevel werd u een inreisverbod van 4 jaar betekend. Op 26 april 2016 werd u wederom bevolen om het grondgebied te verlaten. Op 23 augustus 2016 hebt u een aanvraag ingediend om wettelijk te huwen met de vrouw met wie u religieus getrouwd bent. Op 21 november 2016 werd geweigerd om dit huwelijk te registreren. Er waren immers indicaties dat het om een schijnhuwelijk ging. Op 22 oktober 2016 werd opnieuw door de autoriteiten vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het gesloten centrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Na een eerdere mislukte poging werd uw repatriëring voorzien op 2 mei 2017, doch deze diende te worden geannuleerd omdat u op 21 april 2017 een asielaanvraag indiende. De vrouw met wie u religieus getrouwd bent is op 8 mei 2017 bevallen van uw zoon.

B. Motivering

U verklaart asiel aan te vragen omdat u in België een vrouw en kind hebt, en omdat in Marokko armoede, onderdrukking en onrechtvaardigheid heersen.

Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

U zegt uw land te hebben verlaten eind 2008, of in 2009 omwille van economische redenen (armoede), omdat er onrechtvaardigheid heerst en omdat de rechten van de bevolking er niet werden gerespecteerd. Gevraagd om te verduidelijken welke rechten er geschonden worden licht u toe dat er corruptie heerst en de toegang tot medische zorgen moeilijk is (CGVS, p.3). Daarmee heeft u echter geen individuele en gegronde vrees voor vervolging aangetoond. U verklaart zelf dat de algemene situatie in uw land de hoofdreden is dat u bent vertrokken uit Marokko (CGVS, p.3) en noemt geen concrete gebeurtenis als aanleiding voor uw vertrek (CGVS, p.4). Gevraagd of er toen nog andere redenen aan de grondslag van uw vertrek lagen, voegt u hier aan toe dat u het gevoel hebt geen familie te hebben omdat iedereen verspreid woont (CGVS, p.4). U geeft ook aan dat vele mannen uit uw streek een drugsprobleem hebben (CGVS, p.5). U haalt als individuele omstandigheid tevens aan dat uw moeder aan de ziekte van Alzheimer lijdt en geen degelijk behandeling krijgt voor haar medische problemen. U verklaart echter ook dat iedereen in haar situatie op dezelfde manier behandeld zou worden, tenzij ze over geld en connecties beschikken (CGVS, p.4-5). Gevraagd waarom u niet naar uw land kan terugkeren, verklaart dat u bij uw vrouw en kind wil blijven en voegt u daar aan toe dat uw ouders in armoede leven (CGVS, p.7), waarmee u opnieuw sociaal-economische redenen inroept. U vraagt nu, anno 2017, asiel aan in België omdat u hier een vrouw en kind hebt en niet gescheiden van hen zou kunnen leven. Dit gegeven op zich stelt u bij terugkeer naar Marokko evenmin bloot aan een gegronde vrees voor vervolging, noch aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het feit dat uw vrouw en kind in België wonen volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toegekend te krijgen.

U hebt nooit eerder asiel aangevraagd omdat, zo verklaart u, alles in orde was en u geen reden zag om asiel aan te vragen (CGVS, p.5). Daarmee geeft u zelf aan dat u geen vrees voor vervolging koesterde. De vaststelling dat u pas nu, nadat uw repatriëring naar uw land van herkomst gepland stond, een asielaanvraag indient wijst er andermaal op dat u erop uit bent uw verblijf hier te verlengen en u geen nood hebt aan bescherming omwille van redenen in de zin van de Conventie.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat u zich louter beroept op socio/economische motieven en de algemene situatie in uw land van herkomst en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u als individu een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet

aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. U stelt immers nooit problemen in Marokko te hebben gehad met uw autoriteiten (CGVS p.4), bent daar nooit in de gevangenis opgesloten geweest (CGVS p.5) en ook nooit politiek actief te zijn geweest (CGVS p.2).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt te worden dat u geen documenten heeft voorgelegd in het kader van uw asielaanvraag. De documenten die u had voorgelegd toen u wettelijk wenste te trouwen vormen slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan. Bijgevolg vermogen deze documenten niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van “de Vluchtelingenconventie” van 28 juli 1951 ondertekend te Genève en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. In een eerste onderdeel van het middel – aangaande de weigering van vluchtelingenstatus – wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot een restrictieve lezing van het Vluchtelingenverdrag en uit het oog verloren heeft dat wanneer hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan vervolging en de leden van de groep deze vervolging riskeren louter omwille van het feit dat zij er deel van uitmaken, geen persoonlijke vervolging aangetoond dient te worden. Verzoeker is derhalve van mening dat aan hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de subsidiaire bescherming. Na een theoretische uiteenzetting van de verschillende wetsbepalingen voert verzoeker aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst *in casu* op zich een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker benadrukt dat hij de vader is van een in België verblijvend kind met de Italiaanse nationaliteit, dat hij met haar moeder poogt te huwen en het onverdraaglijk zou zijn om van hen gescheiden te leven. Verzoeker toetst vervolgens zijn individuele omstandigheden af aan het vereiste niveau “van hardheid en ernst” van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij voert hierbij aan dat hij verschillende procedures heeft gevoerd om op basis van zijn familie- en privéleven een verblijf te verkrijgen, wat uiteindelijk geresulteerd heeft in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het laatste bevel om het grondgebied te verlaten werd geschorst. De eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden niet geschorst, gezien er een verbod werd opgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker uit te wijzen. Verzoeker is evenwel verbouwereerd over het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn vasthouding, ondanks dit arrest, in stand heeft gehouden en nog steeds pogingen heeft ondernomen om verzoeker uit te wijzen. Hij is dan ook van mening dat de kracht van gewijsde van het schorsingsarrest werd geschonden. Dit alles resulteert in een bijkomend leed, aldus verzoeker. Tevens heeft hij zijn vasthouding aangevochten voor het Hof van Cassatie, waar de zaak hangende is. Verzoeker diende bovendien een aanvraag tot familiehereniging met zijn Europees kind in, maar doordat zijn kind nog steeds geen nationaal nummer werd toegewezen is dit omwille van administratieve redenen momenteel onmogelijk. Verzoeker meent voorts dat een uitwijzing een schending van zowel artikelen 8 als 13 EVRM zou betekenen, aangezien hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt om zijn uitwijzing aan te vechten.

Dit alles doet verzoeker besluiten dat het niveau “van ernst en hardheid” vereist door artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bereikt is en hem derhalve de

subsidiare beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de geboorteakte van verzoekers kind I.B., het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 183 354 van 3 maart 2017, verschillende stukken uit de procedure tot invrijheidstelling, met name het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 6 maart 2017, het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 17 maart 2017 en het bewijs dat dit arrest dezelfde dag aan verzoeker werd betekend, het verzoekschrift dat op 4 april 2017 werd overgemaakt aan het Hof van Cassatie met als voorwerp het arrest van het Hof van Beroep te Brussel en verschillende stukken uit de procedure tot familiehereniging met verzoekers kind, houdende een verzoekschrift van 29 mei 2017 gericht aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde asielmotieven geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag aangezien hij zich louter beroept op socio-economische motieven en de algemene situatie in zijn land van herkomst; (ii) verzoeker nooit eerder asiel heeft aangevraagd, waardoor hij aangeeft geen vrees voor vervolging te koesteren en het gegeven dat hij nu pas, nadat zijn repatriëring naar zijn land van herkomst gepland stond, een asielaanvraag indient er andermaal op wijst dat verzoeker erop uit is om zijn verblijf in België te verlengen en hij geen nood heeft aan bescherming omwille van redenen in de zin van het Vluchtelingenverdrag; (iii) er geen redenen zijn om aan verzoeker de status van subsidiare bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vermits hij niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in geval van terugkeer naar Marokko en (iv) de door verzoeker neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In de mate verzoeker van oordeel is dat hij op onwettige wijze is opgesloten, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om daarover uitspraak te doen nu deze bevoegdheid door de wetgever uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege werd toevertrouwd. Artikel 71 van de vreemdelingenwet luidt namelijk als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. (...)”* Uit de bijlagen toegevoegd aan het onderhavige verzoekschrift aangaande de procedure tot invrijheidstelling blijkt overigens dat verzoeker dienaangaande gebruik heeft gemaakt/maakt van de geëigende procedures.

De Raad benadrukt in dit verband dat het onderhavig beroep gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en geenszins de uitzetting van verzoeker. Voorts wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden op een welbepaalde plaats beslissingen door de Dienst Vreemdelingenzaken betreffen. Deze beslissingen zijn van geen enkele invloed op de aard van de beslissing die in het kader van de asielaanvraag wordt genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en die betrekking heeft op de vraag of in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat hij verschillende procedures heeft opgestart om op basis van zijn familie- en privéleven een verblijf te verkrijgen, die geresulteerd hebben in een schorsingsberoep van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot het laatste bevel om het grondgebied te verlaten, doch dat de Dienst Vreemdelingenzaken – in strijd met het beginsel van kracht van gewijsde – zijn aanhouding in stand heeft gehouden en nog steeds pogingen heeft ondernomen om verzoeker uit te wijzen, onderstreept de Raad dat deze beslissingen tot repatriëring en de acties van de Dienst Vreemdelingenzaken niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure zodat de argumenten dienaangaande niet ontvankelijk zijn.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekers asielmotieven geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde feiten van louter socio-economische en gemeenrechtelijke aard zijn zonder nexus met het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan derhalve worden bijgetreden waar deze dienaangaande op goede gronden overweegt: *“U zegt uw land te hebben verlaten eind 2008, of in 2009 omwille van economische redenen (armoede), omdat er onrechtvaardigheid heerst en omdat de rechten van de bevolking er niet werden gerespecteerd. Gevraagd om te verduidelijken welke rechten er geschonden worden licht u toe dat er corruptie heerst en de toegang tot medische zorgen moeilijk is (CGVS, p.3). Daarmee heeft u echter geen individuele en gegronde vrees voor vervolging aangetoond. U verklaart zelf dat de algemene situatie in uw land de hoofdreden is dat u bent vertrokken uit Marokko (CGVS, p.3) en noemt geen concrete gebeurtenis als aanleiding voor uw vertrek (CGVS, p.4). Gevraagd of er toen nog andere redenen aan de grondslag van uw vertrek lagen, voegt u hier aan toe dat u het gevoel hebt geen familie te hebben omdat iedereen verspreid woont (CGVS, p.4). U geeft ook aan dat vele mannen uit uw streek een drugsprobleem hebben (CGVS, p.5). U haalt als individuele omstandigheid tevens aan dat uw moeder aan de ziekte van Alzheimer lijdt en geen degelijk behandeling krijgt voor haar medische problemen. U verklaart echter ook dat iedereen in haar situatie op dezelfde manier behandeld zou worden, tenzij ze over geld en connecties beschikken (CGVS, p.4-5). Gevraagd waarom u niet naar uw land kan terugkeren, verklaart dat u bij uw vrouw en kind wil blijven en voegt u daar aan toe dat uw ouders in armoede leven (CGVS, p.7), waarmee u opnieuw sociaal-economische redenen inroept. U vraagt nu, anno 2017, asiel aan in België omdat u hier een vrouw en kind hebt en niet gescheiden van hen zou kunnen leven. Dit gegeven op zich stelt u bij terugkeer naar Marokko evenmin bloot aan een gegronde vrees voor vervolging, noch aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het feit dat uw vrouw en kind in België wonen volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toegekend te krijgen.*

U hebt nooit eerder asiel aangevraagd omdat, zo verklaart u, alles in orde was en u geen reden zag om asiel aan te vragen (CGVS, p.5). Daarmee geeft u zelf aan dat u geen vrees voor vervolging koesterde.

De vaststelling dat u pas nu, nadat uw repatriëring naar uw land van herkomst gepland stond, een asielaanvraag indient wijst er andermaal op dat u erop uit bent uw verblijf hier te verlengen en u geen nood hebt aan bescherming omwille van redenen in de zin van de Conventie.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat u zich louter beroept op socio/economische motieven en de algemene situatie in uw land van herkomst en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u als individu een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.”

In zoverre verzoeker poneert dat het niet vereist is om een persoonlijke vervolging aan te tonen in de uitzonderlijke gevallen waarin de asielzoeker kan aantonen dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan vervolging en de leden van de groep deze vervolging riskeren louter omwille van het feit dat zij ervan deel uitmaken, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing evenwel een restrictieve lezing van het Vluchtelingenverdrag hanteert en dat hem bijgevolg de vluchtelingenstatus dient toegekend te worden, stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat hij zijn land verliet om socio-economische redenen en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de mate verzoeker lijkt te suggereren dat hij behoort tot “de groep” die socio-economische problemen kent (armoede, onderdrukking en onrechtvaardigheid) in zijn land van herkomst maakt hij op geen enkele wijze aannemelijk dat deze “groep systematisch wordt blootgesteld aan vervolging”. De bewering tot een bepaalde (sociale) groep te behoren, wijst er bovendien niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn/haar leven in het land van herkomst verder te zetten, wat verzoeker niet in het minst heeft aangetoond.

2.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Zo verzoeker nog verwijst naar zijn gezinsleven en de pogingen van DVZ om hem vast te houden en uit te wijzen, herhaalt de Raad dat dit niet de bevoegdheid betreft van de commissaris-generaal.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van het gezinsleven - zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM - met zijn in België verblijvend kind met Italiaanse nationaliteit en zijn Italiaanse vriendin, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals reeds hoger werd onderstreept, bevat de bestreden

beslissing evenwel geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in verzoeksters privé- en gezinsleven.

2.9. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, door te betogen dat hij *in casu* geen effectief rechtsmiddel had om zijn uitwijzing aan te vechten, wijst de Raad erop dat dit haaks staat op het gegeven dat verzoeker zelf aangeeft dat hij beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen het laatste bevel om het grondgebied te verlaten, dat dit bevel geschorst werd bij 's Raads arrest nr. 183 354 van 3 maart 2017 en dat de zaak ten gronde behandeld wordt.

2.10. Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat betreft de door verzoeker aan het verzoekschrift gevoegde geboorteakte en bewijs van nationaliteit vanwege de Italiaanse ambassade te Brussel, wijst de Raad erop dat de verwantschapsband van verzoeker met I.B. en de nationaliteit van verzoekers kind op zich niet worden betwist.

Ten aanzien van de stukken aangaande de procedures tot invrijheidstelling en de procedures tot familiehereniging met verzoekers kind, verwijst de Raad naar hetgeen hoger wordt uiteengezet in punten 2.5. en 2.8..

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kunnen de door verzoeker bijgebrachte documenten deze appreciatie niet ombuigen.

2.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS